

haanden, som Embederne bleve vacante. Men det er dog under enhver Forudsætning klart, at man ved det stillede Forslag befinder sig paa et Gebeet, som ligger aldeles uden for denne Sags Grændser. Her er Spørgsmaal om deels at sammenlægge, deels at udjævne forskellige Skatter; men naar man her tillige vil gaae ind paa en Bestemmelse om de geistlige Embedsmænds Lønning eller specielt bebude en Lov, som skulde ordne denne Gjensstand, saa er det aabenbart, at man kaster sig ind paa Noget, som er nærværende Sag aldeles uvedkommende. Det er altid en uheldig Fremgangsmaade, at vilse inddrage under en Lov, hvad der ikke kommer den ved, men har sin rette Plads andetsteds, men dobbelt paafaldende vilde det være, om man nu her vilde optage en saadan, denne Sag uvedkommende Bestemmelse, skjøndt det tør forudsættes, at om ikke lang Tid den i Grundloven bebudede Kirkelovgivning vil kunne imødefees, hvorved Folkekirkens Forfatning i det Hele bliver at ordne.

Jeg tilstaaer, at jeg vilde være i nogen Tvivl om, hvad det egentlig er, der har fremkaldt det hele Endringsforslag, hvis der ikke deels under denne Sags anden Behandling, og deels ved den anden Behandling af Sagen om Hartkornets Egalisering vare foresaldne flere Uttringer, der, som det forekommer mig, tydelig henpege paa den Tanke, der ligger til Grund for Endringsforslaget, at man nemlig derved er gaaet ud fra visse Anskuelser med Hensyn til hvad man kalder Kirkens Eiendom eller Kirkens Gods, navnlig forsaavidt dette Begreb maatte kunne anvendes paa de Jorder og Eiender, som ere henlagte

til de geistlige Embeders Lønning. Der er i Særdeleshed under Sagen om Hartkornets Egalisering fra en enkelt Talers Side faldet stærke Ord i denne Retning, hvilke jeg her ikke vil gjentage, og den samme Tanke er ligeledes fremtraadt under Forhandlingerne idag. Jeg maa herved tillade mig at gøre opmærksom paa, at, forsaavidt Forslagsstilleren maatte have havt Frygt for, at der ved nærværende Sags anden Behandling skulde være blevet gjort Noget gjældende, som kunde præjudicere de Principer, de i denne Henseende antage for de rigtige, da er en saadan Frygt aldeles ubegrundet. Der foreligger i den vedtagne § 7 Intet, som i mindste Maade directe eller indirecte afgjør Noget eller gaaer ud fra nogenformelt bestemt Forudsætning med Hensyn til Spørgsmaalet om Kirkens Eiendom og hvad dermed staaer i Forbindelse; thi Paragraphen har til ligemed den foregaaende § 6, som jeg allerede har tilladt mig at bemærke, ganske holdt sig til hvad der er nærværende Sags Gjensstand, og iøvrigt kun sluttet sig til det Bestaaende, men har ikke gjort eller villet gøre nogetformelt Princip med Hensyn til Kirkeeiendommene gjældende, hvorimod det hele Spørgsmaal herom lades aldeles aabent. Men Sagen har ogsaa en ganske anden Side, og det er just de her i Salen faldne Uttringer, som give Anledning til at antage, at man egentlig heller ikke har frygtet for, at et Princip, man ansaae for urigtigt, skulde vinde Indgang ved den af Thinget vedtagne § 7, men at man meget mere har meent, at kunne staae et modsat Princip Anerkjendelse ved det stillede Endringsforslag.